

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2020/9

Útra készen

*Az ifisekkel Nagyhódoson
táborozva töltöttünk fel az
évkezdéshez*



„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Táborpótló...

Táborpótló ifis szemmel

Amikor megtudtuk, hogy a vírus miatt az év legjobban várt hete elmarad, nagyon csalódottak voltunk. Ifis évzárón felcsillant a remény: tervben van egy ifjúsági tábor a nyár végére. Ekkor nagyon felvillanyozódtunk és reméltük, hogy még nem jön a vírus második hulláma. Szerencsére nem jött és Bertha Zoli, Ági és az ifivezetők elkezdtek a szervezést, amiért mi most is hálásak vagyunk. Az úticél a Magyar-Román-Ukrán hármas határnál található Nagyhódos volt. A táborhelytől úgy 20 méterre folyt a Túr. A vityillók kívülről jobbnak hatottak mint belülről – három emeletes- és kettő sima ágy foglalta a teret. Az ágyak az állapotukat tekintve még rendszerváltás előttinek tündek, ami a rozsdákat látva hihető is volt. A padlón, a falon, az ajtón lyukak és rések voltak, szóval jó pár bogár, rovar és lepke volt a szobatársunk. De mindez különösebben senkit sem zavart! Reggelente arra ébredtünk, hogy Zoli vicceket mesél, eléggé kitartó volt, nem lehetett könnyű bennünket kicsalogatni a faházakból! A hét témája Jézus megkísértése volt. (Máté 4, 1-11.) Reggeli után éneklés, amit kis felvezetés követett, majd beszélgettünk a kísértésről, hogy minket ez hogy érint, mi kísért. Délután kenúztunk, majd szabad program, vacsora után újra énekeltünk, beszélgettünk. Társasjátékozással zártuk a napot. Bár igyekeztünk, túl sok alvás mégsem volt. Másnap újra Zoli-viccekre ébredtünk, éneklés és tartalmas beszélgetés volt a program, délután pedig bicikli túráztunk a Magyar-Ukrán határ mentén. Kellően elfáradtunk. Este tábortűzet rakunk, énekeltünk, beszélgettünk hármassával. Számomra ez volt a legmeghittebb

pillanat. Ez volt az utolsó éjszaka, szóval az alvás mennyiségünk... nem volt jó ötlet a vasárnap délutáni iskolai évnnyitó miatt! Utolsó reggel nem viccre, hanem dudálásra keltünk, majd indultunk is haza Debrecenbe. A tábor alatt az ifivezetőnk, Bogi nagy türelemmel volt felénk, mint ha ovisok lettünk volna, köszönjük neki. A szervezés nagyon jó volt, jól éreztük magunkat, köszönünk mindent!

Fazakas Bálint

Táborpótló ifivezetői szemmel

Miután a Nagytábor elmaradása biztossá vált, tudtuk, hogy elő kell állnunk valamivel. Nem csak a pusztá pótolgatás miatt, hanem a gyülekezet- és közösségépítés folytonosságának jegyében is. Csinálni szerettünk volna valami kisebbet, mégis ugyanakkorát, tömörebbet, mégis színeset, élménygazdagot.

A készülés kezdetén biztos alap volt, hogy tudtuk, az ifis és fiatal felnőtt korosztályt szeretnénk összehozni és hitüket mélyíteni. Mindent igyekeztünk erre építeni: a helyszínt, a programokat és a beszélgetések témáját.

Krisztus pusztai elvonulása, mint téma, jó összhangba került a szerény Túr melletti helyszínnel. Nem volt könnyű elsőre felolgozni az ifis korosztálynak, de utólag már látszik, hogy jó alkalom volt ez a pár nap arra, hogy elbeszélgezzünk az alázatról, felelősségről és szolgálatról. Hálásak vagyunk azért is, hogy a kenúzás és biciklizés során együtt élvezhettük a Túr vidékét, a gáton és a folyó menti fák alatt. Kihívás volt, de csakis pozitív értelemben, táborunk szerény felszereltsége. A helyszín végső soron jó választásnak bizonyult és az ifivezetőkkel, izgalmas

csapatmunkában gördülékenyen vettük a napi akadályokat. Jó érzés volt együtt részt venni abban a munkában, amit Isten végez ezeken a fiatalokon.

Kiss Máté, ifivezető

Táborpótló rutinos táborozó szemmel

Vegyes érzésekkel jöttem el otthonról az ifiseknek szervezett táborba induló buszhoz. Sokat gondoltam közben a több-generációs nagytáborra, a nyárhoz már hagyományként kapcsolódó eseményre és az ott szerzett emlékeimre. Tudtam, hogy habár a résztvevők nagyrészt ugyanazok lesznek, ez a hétvége mégis más lesz. Már csak amiatt is, mert idén az Agabosz ifi önálló vezetői lettünk Bálinttal. A tavalyi évben még a Gyatyl házaspárral és az ő segítségükkel vezettük a tábori közös alkalmakat. Miután hazajöttünk Nagyhódosból, váratlan dolog történt velem, amire egyáltalán nem számítottam. Azt éreztem, hogy kaptam egy nagy adag energiát és motivációt az ifisektől az évkezdéshez. Felemelő volt megtapasztalni, hogy mindenki mennyire jól vette a nem várt akadályokat és milyen önzetlenül segítettek egymásnak. A helyszín és az ottani nomád körülmények, a felfokozott helyzet a világban, a sokkal kisebb létszám miatt ezt a hétvégét nem lehet párhuzamba állítani a nagytáborral. Ezt nem is szeretném megtenni. Akik eljöttek, mind beletették az energiájukat, lelkesedésüket, munkájukat, mindenki a maga szintjén jelen volt a szervezésben. Megérthettem és megtapasztalhattam, hogy egy gyülekezetként Isten Lelke tényleg velünk van. A hétvége után úgy érzem, mehetünk akárhova, akárhányan, mert Jézus és az ő szeretete mindennél erősebbé tesz minket.

Kósa Anna, ifivezető

Táborpótló első táborozó szemmel

Először vettem részt a Nagyerdei Gyülekezet ifjúsági táborában. Az élmény maradandó: az első perctől befogadva és elfogadva éreztem magam a közösségben, a tagok nagylelkű és nyitott hozzáállása miatt. Bár a jelenlévők nagy része talán a legnehezebb életkorban van – mikor az érzések kavarnak benne, az ember még éppen keresi, de nem találja helyét a világban, és oly sokat számít a közelebbi s távolabbi ismerősi kör szimpátiája vagy antipátiája – azt tapasztaltam, hogy e fiatal lányok és fiúk krisztusi szeretettel és tisztelettel bántak egymással. A hangulat fesztelen és vidám volt, melyet nem tudott elrontani a táborhely némely tekintetben antihigiénikus és spártai közege sem. Ami leginkább megfogott, az a csoportos beszélgetések mélysége és tartalma volt. Megdöbbenem e fiatalok sokszor korarérett és bölcs hozzászólásain, gondolkodásán. Közösén jártunk körbe igen nehéz fogalmakat és témákat, mint például az alázat jelentését, annak mindennapi megélését, vagy a többé-kevésbé veszélyes szenvedélyek és a család iránti felelősségvállalás közötti helyes út, összefüggés megtalálását. Tisztelettel és tapintattal viszonyultak a tagok egymás véleményéhez még akkor is, ha adott esetben nem azonos módon látták a probléma megoldását. Összességében érezni és látni lehetett, hogy az Ige által hintett magvak jó talajba hulltak, és gazdáik zsenge palántákhoz hasonlóan fordultak az életadó világosság felé, hogy azáltal formálódjanak és növekedjenek. Ha más táborok is hasonló szellemiségben és mentalitással zajlanak, mint amit a hétvégén volt szerencsém megtapasztalni, úgy vélem, a Nagyerdei Gyülekezet közössége példamutató.

K.M.GY.

Tábori életképek



Tábori életképek



Szivárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

28. évfolyam 9. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

E-mail: refnagyszerdo@gmail.com

Hírek

- ♦ **Érdeklődők istentisztelete:** *szeptember 13-án és 20-án 10:30 órakor.*
- ♦ **Felnőttek keresztelese és konfirmációja:** *szeptember 20-án 10:30 órakor.*
- ♦ **Bűnbánati istentiszteletek:** *szeptember 24-én 17:00 órakor.*
- ♦ **Fiatalok keresztelese és konfirmációja:** *szeptember 26-án 17:00 órakor.*
- ♦ **Úrvacsorás istentiszteletek:** *szeptember 27-én 8:30 és 10:30 órakor.*
- ♦ **Fiatalok konfirmációt előkészítő csoportja** indul *október 2-án*, péntekenként 15 órától.
- ♦ **A Bibliaiskola** új csoportjának alkalmai *október 2-án*, péntekenként 19 órától.
- ♦ **A Váloháló** foglalkozásai *október 4-én* indulnak, vasárnaponként 17 órától

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyszerdo.hu

E-mail: refnagyszerdo@gmail.com

Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; Klinika – 319-057

Európa Rádió – 94,4 MHz

Bemutatik az új segédlelkész



Áldás, békesség! Nagy szeretettel köszöntöm a kedves testvéreket!

Koi Eszter vagyok, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem VI. éves teológia-lelkész szakos hallgatója.

Általános iskolai-, és gimnáziumi tanulmányaimat a Kisvárdai Református Általános Iskola és Gimnáziumban végeztem, majd felvételt nyertem a Debreceni Hittudományi Egyetemre.

Gimnáziumi hitoktatóim és anyagyülekezetem lelkipásztora nagy segítségemre és támogatásomra voltak a lelkészi hivatás felé vezető úton.

Szabolcs-Szatmár-Bereg megyéből származom, Dögéből. Szüleimmel és nagyszüleimmel kisgyermek koromtól kezdve jártam istentiszteletekre, gyermekórákra. 2010-ben konfirmáltam.

Éveken át aktívan részt vettem a gyermekórákon és a nyári gyermek-evangelizációs heteken, majd később részt vállaltam azok megszervezésében és lebonyolításában.

Hitben élő szüleim aktív tagjai a dögei református gyülekezetnek. Édesapám Zá-

honyban a MÁV-nál rendszerfelügyeleti előadó és a dögei református gyülekezet presbitere. Édesanyám a Fényeslitkei Református Idősek Otthonának a gazdasági vezetője. Szüleim teljes mértékben támogatnak tanulmányaimban és előrehaladásomban.

Egy nővérem van, Ágnes, aki felszentelt lelkész és a DRHE Doktori Iskolájának a tagja.

Tanulmányaim során négy éven keresztül az egyetem diáksága között HÖK képviselőként-, valamint egy évig Kulturális-, és Sport Bizottsági elnökként tevékenykedhettem.

Nagy örömmel tölt el és hálás vagyok érte Istennek, hogy a hatodéves exmisszusgyakornoki szolgálataimat a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközségben végezhetem, bízom abban, hogy hétről-hétre találkozhatok a testvérekkel.

Hálásan köszönöm a gyakornoki évemre kapott vezérigét, a 25. Zsoltár 4-5. verseit: „Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem.”

Hiszem, hogy sok tapasztalatot szerezhetek, tanulhatok, fejlődhetek a gyülekezetben végzett szolgálataim során és elhivatottságomban megerősödve, azt Isten dicsőségének szolgálatára fordíthatom az Ő általa vezérelt és kijelölt úton.

Isten áldását kérem a gyülekezet tagjainak életére!

Évkezdés pedagógus szülőként



Boccaccio *Dekameron* című novellafüzérének az 1348-as firenzei nagy pestisjárvány adta az alapját. Lőrinc barát üzenete a vesztegár miatt

nem jutott el Rómeóhoz Mantovába, aki valóban halottnak hitte Júliát, s ez vezetett a tragédiához. Sosem gondoltam, hogy egyszer nemcsak mesélek majd ezekről, hanem át is élek egy világméreteket öltő ragályhelyzetet. Bevallom, az első pillanatban úgy éreztem, némi lélegzethez jutok a teendők tengerében, amikor otthonmaradásra ítélték a körülmények. Nem tudhattuk azonban, hosszú és nehéz időszak elé nézünk. A gimnáziumban, ahol dolgozom gyorsan és praktikusan reagáltak a körülményekre, a rendelkezésre álló segítséget megkaptuk, izzottak a telefonvonalak, pittyegtek az üzeneteket jelző hangocskák, jött-ment a kollegiális összefogást, munkát segítő tippáradat. Közben komoly feladat volt két általános iskolás saját gyermek tevékenységét összehangolni, nekik segítséget nyújtani, munkájukat ellenőrizni. Amikor valóban átláttam, mennyi teendőt jelent mindez, nagyon elkeseredtem. Beláthatatlannak tűnt a feladat mennyisége, az évek során kialakított rutin, megszokás nem segített a megváltozott körülmények között. Ugyanakkor aggódtunk az idősödő szülőkért, a bevásárlás kalandtúrához hasonlított. Úgy éreztem az állandó online jelenlét, az üzenetek özöne, a feltorló feladatok betemetnek, nem tudok megbirkózni velük. Kijózanítóan nehéz személyes jelenlét

nélkül oktatni, tanítani. Ezt minden tanító, tanár és diák megélhette. A biztonságos működés miatt az online órákon csak az én hangomat hallhatták, az én arcomat láthatták a tanítványaim, de a visszajelzés korlátozott volt. Mindent nehezít az ilyesfajta ismeretátadás, de irodalmat tanítani nagyon szomorú ilyen módon. Akadt technikai probléma is, olykor az internet akadozott, máskor a rendszer túlterheltsége szólt közbe, a diákok lelkesedése is meg-megcsappant. Bizony, várta a tanév végét diák, pedagógus egyaránt.

Aztán valamiképp megfordult a helyzet. Hálát adtam a kertért, ahová kimehettük, ahol a gyerekek játszhattak, levegőzhettek, a terasz munkáállomás lett. A kinti környezetben alkalmam volt látni, hogy az emberi világ felbolydult ugyan, ám a teremtet világban rend van. Egy rigópár két fészek-alja fiókat nevelt fel a szemünk láttára. Ezt állítottam a középpontba. Ráérősebben ebédeltünk. Egy pszichológus írásában olvastam, hogy az együttes tanulás is minőségi időnek számít, így új szemlélettel kezeltem ezt, lehetőségnek látva, hogy az elfeledett vagy az új ismereteket a gyerekekkel együtt fedezhetem fel. A baráti találkozók hiányát a kisgyerekes körrel folytatott online alkalmak oldották, melyeken jó hangulatban, egymást erősítve lehattunk együtt. A gyerekek videóchateltek a barátaikkal, ami mulatságos helyzeteket eredményezett. A diákjaimmal is a humor segítségével oldottuk a nehézségeket. Mindjárt itt az új tanév. Kérdéses, hogy milyen megoldandó feladatok elé állít. Bár azt nem tudhatjuk, milyen lesz a jövőnk, de azt igen, Ki tartja a kezében. Ebben lehet reménységünk.

Melis Szilvia



Ifs tábor 2020 Nagyhódós

A képet készítette: Bertha Zoltán